

Ziele, Aufgaben (Interlingvistiko: objekto, celoj, taskaj). Interlingvistiko, laŭ ŝia opinio, egalas al *planlingvistiko* (“Plansprachenkunde”) kaj ĝi estas lingvosciencia, eventuale ankaŭ literatursciencia disciplino por esplori planlingvojn kaj ties literaturojn. Ŝi pledas por koncentriĝo al la lingvosciencia flanko de interlingvistikaj problemoj kaj uzo de lingvistikaj metodoj, teorioj, hipotezoj, terminologio ktp.. Aliaj aspektoj, kiel eble sociologiaj, filozofiaj, komunikadaj, politikaj k. s. ne estu “fremdaj” al la objekto, sed la ĥaraktero de interlingvistiko restu ĉiam esence lingvosciencia. Sakaguchi plue parolas pri ĝenerala interlingvistiko, kiu tamen ne transpaŝu la lingvistikan limon kaj koncentriĝu al “esploro de planlingvoj, ties rilato al naturaj lingvoj kaj aliaj semiotikaj sistemoj.” Speciala interlingvistiko okupiĝu pri unuopaj planlingvoj kaj ties eventuala literaturo. Krome aperas novaj terminoj: interlingvistiko *pura* estas rekono de lingvaj donitaĵoj, interrilatoj kaj procedoj; interlingvistiko *aplikata* klopodas uzi rezultojn de ĝenerala lingvistiko kaj de la pura interlingvistiko por solvi taskojn de internacia kompreniĝa praktiko. Por studo de planlingvoj kaj serĉado de novaj, pli perfektaj modeloj de tiaj lingvoj estas bezonata *sciencia interlingvistiko*, emfazas Sakaguchi.

Krom diversaj „propraj” fakaj objektoj, interlingvistiko pro sia interdisciplineco estas ligita al multaj aliaj sciencoj kaj kampoj, kiel didaktiko, pedagogio, sociologio, filozofio, dokumentadscienco, semiotiko, terminologio, sciencia komunikado, informadiko, logiko, kibernetiko, problemoj de artefarita inteligenteco kaj multaj aliaj, inklude de kulturo kaj religio. Unu el la preferataj intereskampoj de interlingvistoj estas la *lingvopolitiko* kun diversaj modeloj de internacia komunikado, kiuj laŭeble enplektu uzadon de planlingvo(j) kiel politike neŭtrala rimedo. Oni ofte forgesas la fakton, ke pri akcepto kaj disvastigo de internaciaj lingvoj decidas unuarange *nelingvistikaj faktoroj*, kiel socia prestiĝo de ties parolantoj kaj krom politika ankaŭ ekonomia kaj milita potenco de la koncernaj ŝtatoj. Ĉar la „grandaj” lingvoj angla, hispana, portugala, rusa, franca kaj germana estas eŭropdevenaj, oni ofte proponas enkonduki la plej uzatajn planlingvojn – same eŭropdevenajn – kiel *propedeŭtikon* por la lingvoinstruado. Aliflanke aperas kritikoj de tiu ĉi eŭropocentrismo.

Post la enkonduko de interreto en 1994 eksplode kreskas la nombro de novaj planlingvaj projektoj. Por ili stabiĝis en interreto la termino *conlangs* (*constructed languages*); ilia subgrupo *auxlangs* (*auxiliary languages*) intencas helpi al internacia komunikado. Almenaŭ *auxlangs* laŭdifine apartenas al la studmaterialo de interlingvistiko, sed preskaŭ neniuj el ili transpasis la projektan stadion, tial interlingvistoj ne emas serioze okupiĝi pri ili. Tio despli validas por ceteraj tipoj de *conlangs*, kiuj estas konstruataj por aliaj celoj, ĉar la problemoj de internacia komunikado nun estas solvata favore al la angla lingvo. La demando estas, ĉu la hodiaŭa interlingvistiko adaptiĝu al tiuj ĉi novaj faktoj aŭ ĉu ĝi daŭre enfokusigu la esploron de eble taŭga(j) internacia(j) helplingvo(j).

Alia aktuala problemoj estas la serioza (mem)prezento de interlingvistiko. Koncernaj fakaj libroj kutime ne estas senpere alireblaj, tial la unua informfonto, ĝenerale uzata de nuntempa socio, estas ankaŭ en tiu ĉi kazo interreto kaj *Vikipedio*. En majo 2019 ekzistas Vikipedio en 303 lingvoj. 20 el ili enhavas la artikolon pri interlingvistiko kaj donas koncernan difinon. (Laŭ la grandeco: ukraina, Esperanta, germana, pola, angla, ĉeĥa, sveda, Interlingua, portugala, rusa, irlandia, itala, belorusa, katalana, hungara, nederlanda, hinda, Ido, franca, volapuka). Kvankam la artikoloj estas kontrolataj, i.a. de robotoj kaj laŭregule devas esti adaptataj al la angla versio, ne ekzistas du identaj difinoj de interlingvistiko